Були вони друзі від юних днів,
Та дружбу зміїний язик отруїв,
І вірність на небі лиш можна зустріти,
І юність — марнота, й життя — лиш тягар,
І кривду від тих, кого любиш, терпіти —
Вже краще дістать божевілля у дар.
. . . . . .

Вже їм не зійтися після розлуки,
Щоб серця охололі звільнити від муки.
Вони — мов роз'єднані урвищем в скелях,—
Вкруг — море вороже та пасма хмар.
Але хай у цій водяній пустелі
Стояти судилось їм безліч літ,
Хай спека їх сушить, хай сковує лід —
На них від минулого лишиться слід.

Колдрідж Крістабел

Прощавай! Я ждав розлуки.
Будь здорова. Назавжди!
Моє серце, повне муки,
Все прощав. Зла не жди.

Хай колись ти засипала
На цих грудях, та дарма!
Все зухвало на поталу
Нині кинула сама.

Глянь, чи в серці в мене мало
Давніх ніжності й тепла?
Як же ти його недбало
Так відкинути могла?

Хвалить світ тебе, що друга
Віддала на глум юрбі,
Та в хвалі отій — наруга
І тавро навік тобі.

Хай у мене вад немало,
Хай я вартий всіх доган,
Та не з рук, що обіймали,
Заслужив пекучих ран.

Хоч згаса чуття поволі,
Вщент розбите, все одно
Не розлучимо без болю
Серць, поєднаних давно!

Твоє змучене журбою,
Моє зранене щемить,
Бо ніколи вже з тобою
Не зустрітися й на мить.

Ці думки такі ж скорботні,
Як над мрущими слова.
Ми живем, проте, сьогодні —
Я вдівець, а ти вдова.

...Стане доня вимовляти
Слово "тато" вже сама,
Що їй скажеш — де той тато
І чому його нема?

Як, бува, простягти руки,
Обійма тебе дитя,
Знай: тим часом я од муки
Тут кляну своє життя.

А як в личеньку дитячім
Образ батька промайне,
Твоє серце, теж тремтячи,
Буде згадувать мене.

Хай діла мої негідні,
І пороків знаєш сто,
До моїх шаленств безодні
Не заглянув ще ніхто.

18 березня 1816